

stillet en af de Faktorer, som Tyendespørgsmaalet bestaar af. Hvad er Midlet imod det? At studere Børn et Par Maaneder, først fra et Køkenssynspunkt; derefter nogle Ugers Studium fra Stuepigens Synspunkt og endelig nogle faa Uger fra Kammerpigens Synspunkt. Hvis Mødre, som har Barnepiger, vil studere deres Børn fra Barnepigens Standpunkt, saa vil de lære dem at skønne paa de Tjenester, som ydes uden at være fastslaaede i Kontrakten, og de vil fremkalde Taknemlighed, som kan give sig Udtryk i Hensynsfuldhed og Høflighed. Altfor mange Amerikanske Børn er Snobber i deres Forhold til Tjenestefolkene, og i hele deres Forhold til alle underordnede.

Man ser det baade paa Restaurationer og Hoteller, i Sporvogne og i Butikker og om Bord paa Dampskibe. Saadanne Børn afspejler Hjemmets Stilling overfor de tjenende.

Den Uafhængighed, som vi beklager os over, og som vi maa taale fra dem, hvis Beskæftigelse det er at tjene Publikum, er i en meget høj Grad Selveforsvarets Rustning mod den daarligere Opførsel, som de ofte maa finde sig i. Der er ingen Tvivl om, at Principet „Barnestudium“ anvendt paa Tyendespørgsmaalet vilde hjælpe til at lette Byrden i mange Hjem, ikke alene for Husmødrene, men ogsaa for Pigerne. Især gjælder dette om de Hjem, hvor man tror, at Løn overflødiggjør baade Hensynsfuldhed og Høflighed.

(Efter „the Outlook“.)

En Vinterstorm.

En Vinterstorm — den første! —
En Vinterstorm, se Bladet falder,
en Vinterstorm, Vorherre kalder
til Hvile Skovens trætte Børn.
Snart staar helt nøgen Ask og Tjørn
og Eg og Bøg og El og Pil,
men uden Ophør, uden Hvil
med uformindsket Styrke
i tidligt Aftenmørke
vil Stormen suse i de nøgne Kviste.
„Vi miste, vi miste
hvert Klædningsstykke, vi har haft,
thi Vinterstormens vilde Kraft
til Jorden rive vil det sidste“. —
Men Stormen bruser,
Vejret suser,
den første Vinterstorm er mødt,
snart følge flere — Sommerens Liv
er dødt.
Anna Erslev.

I Skumringen.

Dagens Arbejde er endt. Jeg sidder ved min Vens Side. Jeg læner mit Hoved til den, der er mit kæreste Eje i denne Verden. Jeg føler mig udsigelig lykkelig. Og vi taler sammen — der er saa meget at sige. Tankernes Flod stiger og falder. Det er, som om hele Tidens det bundløse Hav ikke vil kunne rumme den.

Fra Livegenskabens Tid.

(Af Fyrst Krapotkins:
En Anarkists Erindringer.)

Vor bedste Tid var selvfølgelig om Sommeren ude paa Landet. Saasnart Paaske og Pinse var overstaaet, samlede alle vore Tanker sig om Nikolskoye. Imidlertid gik Dagene — Liljerne var vistnok allerede afblomstrede derude — og Fader havde endnu tusinde Forretninger, der holdt ham tilbage i Byen. Endelig indtraf der en Dag fem eller seks Bøndervogne, for at hente de forskellige Ting, vi skulde have med til Godset. Den store Rejsekaaret og de andre Vogne, som vi skulde bruge paa Rejsen, blev trukne frem og underkastede en Møn-

Men vi taler uden Ord. Tavs-
hedens milde Engel har bredet sine
Vinger over os, og i Ly af dem taler
Sjæl til Sjæl. Hvor forstyrrende, ja
vanhelligt vilde ikke et Ord nu synes
os, thi til Hjertets dybeste Toner
findes ikke Ord. —

Min Ven, bliver tagen fra mig og
Aarene gaar. De lange, lange Aar
gaar, og en Taage lægger sig over de
dyrebare Minder. Jeg ser tilbage —
alt er som en Drøm, som den skøn-
neste Drøm, men dog — ak! — blot
en Drøm. Kun eet har ikke Drøm-
mens Farve, men Virkelighedens faste
urokkelige Linier — Skumrings-
tiden ved den elskedes Side, hvor
vore Sjæle taledes uden Ord.

Du Taabe! Det dybeste i din
Kærlighed kan Du ikke kusse, og
Du mener formastelig at kunne fange
den Udsigelige i Ordets Net. Men
det Net er for lille, meget for lille;
det naar kun til Fornuftens Grænser,
ikke et Skridt videre. Du burde sige:
Han er ikke der; men Du siger:
Han er ikke.

Du Taabe! Ved Du, hvad et Ord
er, ved Du, hvad Fornuften er? Det
er den halte og den blinde, der støt-
ter hinanden. Den ene naar ikke
videre frem end den anden, og ingen
af dem har endnu set Evighedsdybet
i din Sjæl. Nej, lad det Klædebon-
dække hvad den kan — din jordiske
Skøbelighed — men læg det ned,
naar Du betræder de hellige Steder.
Sæt Dig saa ydmyg ved Livets Kilde,
lad Skumringen sænke sig over Dig,
og lyt til de udsigelige Toner.

Der vil Du finde Virkeligheden,
den eneste, der virkelig er.

Domenica.

Enkekejserinden af Kina.

En amerikansk Bog, „Tuen, Slave
og Kejserinde“, fortæller den kinesi-
ske Semiramis's romantiske Ungdoms-
historie, som vi giver for, hvad den
er værd. Hendes Fader var, hedder
det, af tartarisk Herkomst og kunde
læse, hvilket, som man ved, ikke er
nogen Spøg, naar det gælder kinesisk
Sprog. Da Familien blev forarmet,
foreslog det elleveaarige Pigebarn, der
var en stor Skønhed, selv, at Fader-
en skulde sælge hende til Vicekongen
i den fjerne Provins, hvor hun var
født. Hun gjorde saa megen Lykke
ved Hoffet — blandt andet ved sin
Dygtighed til at brodere — at Vice-
kongen bød hende, der den Gang var
12 Aar gammel, ønske sig en Be-
løgning, og hun udbad sig da til al-
mindelig Forundring Tilladelse til at
lære at læse ligesom sin Fader. Da
Vicekongen senere ønskede at vise Kej-
seren en Opmærksomhed, sendte han
ham den unge Pige som en Foræring.
Nu steg hun fra Yndlingslavinde
til Yndlingshustru, og da Kejserinden
døde, til den højeste Plads, nogen
Kvinde kan indtage i det himmel-

ske Rige. I Modsætning til andre
højstaaende kinesiske Kvinder kan hun
— paa Grund af sin demokratiske Op-
rindelse — gaa paa sine Fødder, og
ikke alene Fødderne, men ogsaa hen-
des Aandsevner er udviklede langt ud
over det almindelige. Desværre staar
nok Karakteren adskilligt tilbage.

Paa Sejlturen fra sit Hjem til Pe-
king var den unge Skønhed Vidne
til, at en ung Matros af lav Stand
frelste en Mand fra at drukne. Hun
skænkede ham til Tak en Ring. Denne
unge Dreng var Li Hung Chang.

Om Organisation som et Led i det moderne Samfundsliv.

AF
May Whright Sewall.

Organisationen som en samfunds-
dannende Kraft har i alle Lande fulgt
de samme Udviklingslinier. Naar jeg
derfor fortæller om hvorledes den har
udfoldet sig i mit eget Land, giver
jeg ogsaa Nøglen til dens Forløb i
det moderne Evropa.

Dette, at Lige søger Lige, gaar
lettere for sig i et nyt end i et gam-
melt Land. I det første er nemlig Sam-
fundet saa at sige endnu i en flydende
Tilstand, og der danner sig da snar-
ere nye Midtpunkter, der tiltrækker
saadanne Elementer, som har fælles
Tarv og Trang. Organisation er
nemlig en Indrømmelse til individuel
Svaghed.

Nybyggeren kunde saaledes
ikke alene bygge Kirke og Skole;
men han kunde paavirke sin Nabo,
saaledes at denne blev lige saa ivrig
som han selv efter at faa en Kirke
og en Skole. —

Ogsaa Kvinderne organiserede;
og man kan skelne mellem tre Trin,
gennem hvilke deres Organisationer
arbejdede sig frem. —

Til at begynde med gjaldt deres
Organisationer en eller anden lidende
Del af Samfundet og var ganske
uegennyttige, helt uafhængige af ved-
kommendes Køn. Saaledes var den
første almindelige Kvindeforening i
de foren. Stater et Antislaveriselskab.

De blev da opmærksomme paa, at
naar de skulde være i Stand til at
hjælpe andre, maatte de først for-
bedre deres egne Kaar.

Saa kom Borgerkrigen, der bragte
dem ny Oplysning baade om deres
egne Evner og deres Forpligtelser
overfor andre. De opdagede, at de
hverken aandelig eller legemlig var
Undermaalere, og at de heller ikke
naturnødvendig behøvede at være pe-
kunært afhængige af Mændene.

Saa langt tilbage som i 1885 var
der i min egen Stat, Indiana, ikke
noget Erhverv, som ikke blev drevet
af Kvinder saa godt som af Mænd.
Meget muligt var adskilligt af dette
Arbejde ikke egentlig egnet for Kvin-
der; men Sagen er jo, at naar ingen
lægger sig imellem, tager en Kvinde
lige saa vel som en Mand fat paa
det Arbejde, som under de forhaan-
denværende Omstændigheder bedst
giver hende Brødet.

Den samme voldsomme Krise, der
fik mange Kvinder til at tage Mand-
arbejde op, hævede et stort Antal af
dem til indflydelsesrige Embeder. I
Indiana voksede saaledes Lærerinder-
nes Antal fra nogle faa Hundrede
til mange Tusinde.

Fra 1867 kan man sige, at Kvin-
derne begyndte at organisere sig for
deres egen Skyld. Da fødtes Kvinde-
klubberne til Verden. Med dem be-
gyndte Kvinderne at bryde ud fra
de snævre Enemærker, hvor religiøse
og sociale Fordomme holdt dem fangne.
Siden den Tid trives Sommermøder,
Læseforeninger, University Extension
og lignende, og hele Folkets aan-
delige Liv er blevet præget af denne
Bevægelse. —

En af de Indvendinger,
som ofte ikke helt med Urette frem-
sættes imod Kvindernes Organisatio-
ner, er, at de virker til at skille
Mænd og Kvinder ad. Men det fore-
kommer mig, at denne Bevægelse af-
spejler hele den sociale Udviklings-
proces. Saa længe Kvinderne er slet-
tere underviste og har ringere økono-
miske Hjælpemidler end Mændene, vil
de føle sig trykkede heraf og kan
hverken tale eller handle frit inden-
for saadanne Organisationer, der op-
tager baade Mænd og Kvinder. Deres
særskilte Organisationer er en Opdra-
gelse for dem, der lærer dem at kende
deres egne Kræfter for senere at
kunne træde op overfor Mændene
som ligestillede.

Det er en stor Mangel ved Sam-
fundslivet i mit eget Land, at Mænd
og Kvinder saa meget er skilte ad,
ikke ved deres forskellige Arbejde,
men indenfor de selvsamme Virksom-
heder. Nu begynder man dog at
slutte sig sig sammen i det offentlige
Liv. Kvindeklubberne er i alle de store
Stæder blevne fulgte af Fællesklub-
ber.

Det har hos os været mere vanskeligt
at organisere Arbejderskerne med de
saakaldte dannede og ikke arbejdende
Kvinder. Der er naturligvis ingen Mænd
som hører til de ikke arbejdende.
Hist og her vel en enkelt. En sjæl-
den Gang en saadan, der er en Vel-
signelse for sine Omgivelser. Ofte
er han dog saa en Plage for sig selv
og andre. Derimod er der overalt
hos os en Mængde Kvinder, som uden
at arbejde i Ordets almindelige Be-
tydning lever i Rigdom og Overflod.
Ogsaa blandt disse er der enkelte
hjælpeløse og unyttige Væsener; men
de fleste af dem hører til vore trav-
leste og mest almennyttige Samfunds-
medlemmer. De leder og opretholder
Velgørenhedsværker, de organiserer
Samfundslivet og udbreder Sansen for
Skønhed og Smag. De har Tid til
overs til deres egen Udvikling og de
faar andre til at virke sammen med
sig til Udbredelse af Smag og Dan-
nelse i det offentlige Liv.

Nu har vi dog ogsaa faaet kvinde-
lige Arbejderorganisationer. De er,
saa vidt jeg forstaar, vidt forskellige
fra de tilsvarende i England. Hos
os er Arbejderskerne ikke blot Med-
lemmer, men ogsaa Ledere af deres
egne Klubber og vinder derved en
Evne til at danne og udtrykke deres
Mening og i det hele styre deres egne

string. Man begyndte at pakke Kuf-
ferterne. Lektierne gjorde nu kun
smaa Fremskridt: hvert Øjeblik af-
brød vi vore Lærere med Spørgsmaal,
om vi skulde have den og den Bog
med, og længe før nogen anden havde
begyndt at pakke, havde vi lagt vore
Bøger, vore Tavler og det Legetøj,
vi selv lavede, ned.

En skøn Dag er endeligt alt pa-
rat. Bøndervognene staar fuldt læs-
sede med Købter og Kasser, som
indeholder Møkketøjet og de næsten
utallige Syltetøjskrukker og Glas, som
om Efteraaret bringes fyldte tilbage.
Hver Morgen venter Bønderne i time-
vis ude i Hallen, men Marchorden
kommer stadig ikke. Fader bliver
ved at skrive hele Dagen og om Af-
tenen forlader han Huset. Endelig
bestemmer Stedmoder sig til at skride
ind, efter at hendes Kammerpige har
taget Mod til sig og sagt hende, at
Bønderne var længselsfulde efter at
komme afsted, fordi Høhøsten stod
for Døren. Næste Dag efter Middag

kaldes Frol, Hushovmesteren og Mi-
kael Aléeff — første Violinen — ind
i Faders Værelse. Frol faar en Sæk
Penge til Forplejningen undervejs, et
Par Kobbermønter pr. Dag for hver
enkelt af de halv Hundrede „Sjæle“,
der skal ledsage Familien til Nikol-
skoye, samt en Liste med nøjagtig
Fortegnelse over hver enkelts Navn.
Orkestret, Over- og Underkokke, Va-
skekoner, hvoraf den ene havde en
talrig Familie, alle var nævnt. Første
Violin fik Marchorden. Jeg kendte
dens Indhold, fordi Fader, da han
mærkede, han ikke blev færdig, havde
ladet mig afskrive den i den tykke
Bog, hvori han kopierede alle „af-
gaaede Breve og Papirer“, og den
lød saaledes:

„Til min Hustjener, Mikael Aléeff,
fra Fyrst Alexei Petrovich Krapotkin,
Oberst og General.

Jeg befaler dig d. 29. Maj Kl. 6
Morgen at drage afsted fra Moskov med
mine Flyttelæs til mit Gods, Nikol-
skoye, beliggende i Gouvernementet

Kaluga, Distrikt Meschevsk, ved Si-
rena-Floden, en Strækning, der udgør
et Hundrede og tredsindstyve Mile
fra dette Hus, og at vaage over, at
Folkene, der stilles under dit Tilsyn,
opfører sig vel, og at, hvis nogen af
dem gør sig skyldig i Ulydighed, i at drik-
ke sig fuld eller i en anden Forseelse,
du da bringer ham til Opsynsmanden
for Garnisonsfængslet med samt ved-
lagte Skrivelse, efter hvilken den deri
nævnte Mand har at blive pisket, som
et Eksempel for de andre (Førstevio-
linen vidste godt, hvilken Mand der
var nævnt).

„Endvidere befaler jeg dig at drage
Om Morgenen for det Gods, der betroes
Dig, og at marchere efter følgende
Plan: Første Dag Ophold i Lands-
byen N. N. for at fodre Hestene,
næste Dag tilbringes Natten i Byen
Podolsk —“. Saaledes blev det
ved med en nøjagtig Optegnelse for
de syv, otte Dage Rejsen vilde vare.

Næste Dag Kl. 10, i Stedet for
Kl. 6, forlod Vognene Gaarden —